

Kass Takti seiklused

Ammu, ammu kusagil meloodilises kohas, mida kutsuti Muu-
 rikamaks ja, kus laemad orkardid rääkida, elas üks kass. Ta ei olnud
 tavaline tänava kōuts, kes bräunub iga möödaminja peale, ta oli
 heliwa häälega, akordioni mängis kōisuke. Just nimelt, akordioni män-
 gis! See muusikarist oli tal kaenas päevad ja ööd, ööd ja päevad.
 Just sellepärast kutsuti teda Taktiks. Kuigi, tegelikult oli sellel
 üks teine põhjus ka. Nimelt, kui ta veel kōisypõeg oli, viskasid kōisu
 omanikud ta väälja, tänavale! Kõrni, üksildasse maailma! Nii,
 läbi kõikide nende raskuste, hirmsate üleelamiste ja külma, sai ta
 omale need omanikud! Nad olid muusikud! Ilmselt sealt kass
 omale muusikapõisiku külge saigi! Aga kuna need omanikud tema
 nime ei teadnud, pandigi talle nimeks Takt! See nimi hürepõisjale
 meeldis! Nende inimeste juures tundis ta end, kui uuestisündinuna.
 Pere kõik, kalm liiget mängisid mõnda pilli. Ema mängis klaverit, isa
 tantsutas pasunat ning pere pisipõnn kasutas oma häälepilli. Kass sü-
 da, aga lõi millegi muu peale. Aja möödudes ja pisipõnni kasvades sai ta
 aru, et see pill on... AKORDION! Talle hakkas see pill meeldima juba het-
 kest, mil ta seda esmakordselt nägi! Ta pisipõnn, kelle nimeks sai Peeter,
 hakkas mängima akordioni! Nii nad siis seda pillimängukunsti õppi-
 sid, iga päev, külge külje kõrval, kuni selle täiesti ära õppisid. Siis
 hakkas Takt andma lastele akordionitunde, tema enda kodus! Ja nü see
 du neil kulges. Takt andis akordionitunde, Peeter õppis muud pille juurde
 ema - isa käisid toal ja nü edasi... Kuni ühel päeval juhtus midagi kahu-
 tavat! See juhtus atse keset Takti akordionitundi! Üks klassi pü-
 museid, kelle nimi oli Peedu, läks pilli mängimisega nü hoopis, et pill plah-
 vatas! Anneks ei saanud ükski laps vigi, kuid akordion! See väike,
 armas akordion! Tuli väälja, et akordioni plahvatuses oli algust saa-
 nud tedi Takti ning tema omanike kodu laes. Asi oli väga tõsine! Tuli-
 kummi noate lendas allapoole atse tule kaldest! Põletavad noadil lendarid
 kõikjale ning alustasid uusi kaldeid! Minuti pärast oli kogu maja

hülgaslikus lekkides! Niiid pole enam aega reisisata! Ning siis, kõige
ahtlikumal hetkel, teatas Peedu, et tema isa on päästja! Pääs ühtne tu-
letõrjija! Ja nii kehistatigi kahale Peedu isa. Ja tuli, rullis lahti üli-
pika vooliku ning asus aja kallale. Valme minuti pärast oli tuli läinud!
Nagu peoga pühitud! See on loogiline arvestades, et Peedu isa kasutas
see asemel suurt hulka kustukumme, mis kustutasid põlevad needid.
Kõik lõppes hästi. Akordiamitunde hakati Tõlki kodu taastamise ajal and-
ma koolimajas, Peedu sai omale uue akordiani ning kõik seid oma tava-
päraselt edasi elada. Kuid väljä arvata see, et Peedu enam kunagi akordi-
ani mängimisega ühtlasi ei läinud!